

Forfl. t. L. om den borgerlige Retspleie.

skal hero paa, at den ene eller den anden af Parterne med Ed bekræfter, at han veed eller endog blot, at han ikke veed rettere, end at det har eller ikke har fundet Sted.

Saadan Vedtagelse lægges da til Grund ved Kjendelsens eller Dommens Afgjælse. Vedtagelsen indføres ordret i Retsbogen, oplæses og vedtages af Parterne.

§ 257.

Retten kan efter sit Skjøn over Bevisførelsens Resultat enten tillade den Bevispligtige at bekræfte fremfattede faktiskke Anbringender med Ed og derved fyldestgjøre den ham paahvilende Bevispligt, eller paalægge den Bevispligtiges Modstander edelig at fragaa imod ham anførte Kjendsgjerninger med den Virkning, at disse ikke anses for tilbørligt benægtede, dersom Eden ikke aflægges. Ere de Handlinger, angaaende hvilke Eden skal aflægges, ikke foretagne af Parten selv, men af Trediemand, i hvis Sted han er traadt eller ved hvis Foretagender han er bunden, kan Sagens Udfald gøres afhængig af saadan Trediemands Ed i Stedet for af vedkommende Parts egen.

§ 258.

Retten er i Udøvelsen af den samme ved § 257 tillagte Myndighed ikke bunden ved Lovregler, men det er overladt til dens Skjøn, baade om Ed skal tilstedes eller paalægges nogen af Parterne, og hvilken.

Dog kan — foruden hvad der er bestemt med Hensyn til Privatdokumentets Ægthed i § 253 — den, der støtter sin betimelig paataalte Fordring paa lovligen ført Handelsbog, uden al videre Bevisførelse forlange, at Retten enten skal paalægge Modparten at fralægge sig Fordringen med Ed, eller tilstede, at Handelsbogens Fører bekræfter Fordringens Rigtighed med Ed.

I Sager angaaende Underholdningsbidrag til nægte Børn skal Barnemoderen ligeledes være beføiet til uden videre Bevis at forlange Sagens Afgjørelse ved Parts Ed, saaledes at Retten ifølge Sagens Omstændigheder kan afgjøre, om Eden skal aflægges af hende eller den, der sigtes som Barnefader.

§ 259.

Naar Sagens Afgjørelse skal ske ved Parts Ed, tilstedes eller paalægges Eden i den endelige Dom.

Denne bliver ifølge heraf at affatte alternativt, ligesom efter de hidtil gjældende Regler.

§ 260.

For Edens Afleggelse fastsættes i Dommen en Frist af 4 Uger.

I det til Edens Afleggelse bestemte Retsmøde skal Eden aflægges, saafremt Sagen ikke er paaanket til høiere Ret, eller Andragende om fornyet Foretagelse af Sagen er indgivet. Den Edspligtige, der udebliver uden lovligt Forsald, anses for at have nægtet Edens Afleggelse. Modpartens Udeblivelse er ingen Hindring for Edens Modtagelse.

Skjønt et anmeldt Forsald lovligt, kan Retten give den fornødne Udskættelse.

§ 261.

Eden aflægges i Reglen for den Ret, der har affagt Dommen. Dog kan det, hvis den Edspligtige bor udenfor Landsretskredsen, eller stedlige Forhold lægge betydelige Hindringer i Veien for Edens Afleggelse for Landsretten inden den foreskrevne Frist, i Dommen bestemmes, at han skal have Valget mellem at aflægge Eden for den Ret, der har affagt Dommen, eller for Underretten paa det Sted, hvor han bor eller opholder sig. Vælger han dette Sidste, har han at henvende sig til vedkommende Underdommer for at faa et Møde